

41. Ha-Mim

Källa: **Introduktion till Koranstudier**
Författare: **Syed Abul A'la Mawdudi**

41. Ha-Mim

Namn

Namnet på denna sura består av två ord: *Ha-Mim* och *as-Sajdah*. Det innebär att detta är en sura som börjar med bokstäverna *Ha-Mim* och som innehåller en vers där man ska utföra *sajdah* (prostration).

Uppenbarelse period

Enligt autentiska traditioner uppenbarades suran efter att Hamzah hade antagit islam och före att Omar gjorde det. Muhammad ibn Ishaq, den tidigaste biografen av Profeten, återger från Muhammad ibn Ka'b al-Qurazi att en dag satt några av Qurayshs ledare samlade i Masjid al-Haram, medan Profeten satt ensam i en annan del av moskén. Detta var under en tid då Hamzah redan hade blivit muslim, och Quraysh var djupt bekymrade över att antalet muslimer ökade.

Vid detta tillfälle sade Otbah ibn Rabi'ah (svärfar till Abu Sufyan) till Qurayshs ledare: "Mina herrar, om ni vill kan jag gå och tala med

Muhammad och lägga fram några förslag. Kanske accepterar han något av dem, och då kan vi nå en överenskommelse så att han slutar motsätta sig oss." Alla gick med på detta, och Otbah gick och satte sig hos Profeten. När Profeten vände sig mot honom sade han: "Min brorson, du vet vilken hög ställning du har i stammen genom din härkomst och dina familjeband, men du har orsakat ditt folk stora svårigheter. Du har skapat splittring bland dem, du kallar dem okunniga, du talar illa om deras religion och deras gudar, och du säger sådant som antyder att våra förfäder var avgudadyrkare. Nu ska du lyssna på mig, så ska jag lägga fram några förslag. Tänk över dem — kanske accepterar du något av dem."

Profeten sade: "Abu al-Walid, säg vad du vill säga, jag lyssnar." Otbah sade: "Min brorson, om det du gör handlar om att du vill ha rikedom, ska vi ge dig så mycket att du blir den rikaste bland oss. Om du vill ha status, ska vi göra dig till vår ledare och aldrig fatta ett beslut utan dig. Om du vill vara kung, ska vi acceptera dig som vår kung. Och om du är hemsökt av en jinn som du inte kan befria dig från, ska vi ordna de bästa läkarna och låta dig behandlas på vår bekostnad."

Otbah fortsatte tala i denna ton, och Profeten lyssnade tyst. När han var färdig sade Profeten: "Har du sagt det du ville säga, Abu al-Walid?" Han svarade ja. Då sade Profeten: "Lyssna nu på mig." Sedan reciterade han *Bismillah ir-Rahman ir-Rahim* och började läsa just denna sura. Otbah lyssnade hela tiden, lutad bakåt med händerna bakom sig. När Profeten kom till versen om *sajdah* (vers 38) föll han ned i prostration. När han reste sig sade han: "Detta var mitt svar, Abu al-Walid. Nu kan du göra som du vill."

Otbah reste sig och gick tillbaka till Qurayshs ledare. När de såg honom på avstånd sade de: "Vid Gud, Otbahs ansikte har förändrats — han ser inte ut som när han gick härifrån." När han satte sig ned frågade de: "Vad hörde du?" Han svarade: "Vid Gud, jag har hört något som jag aldrig hört maken till. Det är varken poesi, trolldom eller magi. O Qurayshs ledare, lyssna på mig: lämna denne man ifred. Det han reciterar kommer att få sin verkan. Om de andra araberna besegrar honom, slipper ni lyfta handen mot er egen släkting — de andra får ta hand om honom. Men om han segrar över Arabien, då blir hans makt er makt och hans ära er ära."

Ledarna svarade: "Även du, Abu al-Walid, har blivit förtrollad av hans tunga." Otbah sade: "Jag har gett er min åsikt. Nu får ni göra som ni vill."

Denna berättelse återges även av andra traditionister från Jabir ibn Abdullah, med vissa variationer. I några versioner sägs att när Profeten

reciterade vers 13 — *”Om de vänder sig bort, säg: Jag varnar er för en blixn lik den som drabbade Ad och Thamud”* — lade Otbah spontant sin hand över Profetens mun och sade: ”För Guds skull, ha förbarmade med ditt folk.” Senare förklarade han för Quraysh: ”Ni vet att allt Muhammad säger blir verklighet. Jag fruktade att en plåga skulle drabba oss.”

Tema och innehåll

I det svar som Allah sände ned på Otbahs uttalanden ägnades ingen uppmärksamhet åt de absurda förslag han hade lagt fram för Profeten. Det han sade var i själva verket ett angrepp på Profetens avsikter och hans förstånd. Hans utgångspunkt var att eftersom det enligt honom inte fanns någon möjlighet att Muhammed kunde vara en profet och Koranen en gudomlig uppenbarelse, måste motivet bakom hans kallelse antingen vara begäret efter rikedom och politisk makt, eller — Gud förbjude — att han hade förlorat förståndet. I det första fallet ville han förhandla med Profeten; i det andra förolämpade han honom genom att säga att Qurayshs ledare skulle bekosta hans ”behandling”. När motståndare sjunker till en sådan nivå svarar ingen hederlig människa på deras ord, utan ignorerar dem och säger det som är värt att säga.

Därför bortser suran helt från vad Otbah sade och tar istället upp den fiendlighet som de icke-troende Quraysh visade i sin envisa och illvilliga kamp mot Koranens budskap. De brukade säga till Profeten: ”Du kan anstränga dig hur mycket du vill — vi kommer inte att lyssna. Våra hjärtan är täckta, våra öron är stängda, och mellan dig och oss står en mur som aldrig kan rivas.”

De hade alltså gett Profeten ett tydligt besked: ”Fortsätt du att kalla människor till din väg, men vi kommer att motarbeta dig med all kraft för att hindra ditt uppdrag.”

För detta syfte hade de lagt upp en plan: varje gång Profeten eller någon av hans följeslagare försökte recitera Koranen offentligt, började de genast föra oväsen och skrika så att ingen kunde höra något. De försökte förtvivlat förvränga Koranens verser och sprida alla möjliga missförstånd bland folket. De misstolkade allt, till och med det mest självklara. De ryckte loss ord och meningar ur sitt sammanhang och lade till egna formuleringar för att ge dem nya betydelser, allt för att vilseleda människor om Koranen och om den budbärare som förmedlade den.

De framförde också märkliga invändningar, varav ett exempel återges i denna sura. De sade: ”Om en arab framför en text på arabiska, vad är det

för mirakel i det? Arabiska är hans modersmål. Vem som helst kan skriva vad han vill på sitt eget språk och sedan påstå att det är från Gud. Ett mirakel vore om någon plötsligt reste sig och höll ett värtaligt tal på ett språk han inte kan. Då först skulle man kunna säga att det inte är hans egen skapelse utan en uppenbarelse från Gud.”

Här följer en sammanfattning av vad suran säger som svar på denna döva och blinda opposition:

Koranen är sannerligen Guds ord, som Han har sänt ned på arabiska. De okunniga finner inget ljus i de sanningar som har presenterats så tydligt och klart, men de som har förstånd ser detta ljus och drar nytta av det. Det är utan tvekan Allahs barmhärtighet att Han har sänt ned detta ord som vägledning för människan. Om någon betraktar det som en börda är det hans egen olycka. Goda nyheter är för dem som tar emot dess vägledning, och varning för dem som vänder sig bort.

Om ni har lagt täckelser över era hjärtan och gjort er själva döva, är det inte Profetens uppgift att tvinga någon att höra som inte vill höra, eller att förstå som inte vill förstå. Han är en människa som ni; han kan bara få dem att lyssna och förstå som själva är benägna att lyssna och förstå.

Oavsett om ni blundar, stänger era öron och täcker era hjärtan, förblir faktum detta: er Gud är endast en enda Gud, och ni är inte tjänare åt någon annan. Er envishet kan inte förändra denna verklighet. Om ni accepterar sanningen och rättar ert beteende därefter, gör ni gott mot er själva; om ni avvisar den, förbereder ni bara er egen undergång.

Har ni egentligen reflekterat över vem det är ni förnekar och vilka ni sätter vid Hans sida? Det är mot den Gud som har skapat detta gränslösa universum, som är Skaparen av himlarna och jorden, vars välsignelser ni åtnjuter och vars försörjning ni lever av. Ändå sätter ni Hans ringa skapelser som Hans medhjälpare, och när sanningen klagörs för er vänder ni er bort i trots.

Om ni fortfarande inte tror, var då medvetna om att ett plötsligt straff kan drabba er — likt det som drabbade Ad och Thamud — och detta straff kommer inte ens att vara det slutliga, för därefter väntar räkenskapen och helvetets eld i det kommande livet.

Olycklig är den människa som får till sällskap sådana sataner bland människor och djinner, som bara visar honom det som ser grönt och lockande ut, som får hans dårskaper att framstå som vackra, som varken

låter honom tänka rätt själv eller lyssna till det rätta från andra. Men på Uppståndelsens dag, när straffet når dem, kommer var och en att säga att om han bara kunde få tag på dem som vilseledde honom i världen, skulle han trampa dem under sina fötter.

Denna Koran är en oföränderlig bok. Ni kan inte besegra den med era intriger och lögner. Oavsett om falskheten kommer öppet framifrån eller smyger bakifrån i det fördolda, kan den inte lyckas kullkasta den.

Idag, när denna Koran presenteras för er på ert eget språk så att ni kan förstå den, säger ni att den borde ha sänts ned på ett främmande språk. Men om Vi hade sänt den på ett främmande språk, skulle ni själva ha gjort narr av den och sagt: "Vilken märklig sak! Araber får vägledning på ett språk som ingen av dem förstår." Detta visar att ni egentligen inte vill ha vägledning — ni uppfinner bara ständigt nya ursäkter för att slippa tro.

Har ni någonsin tänkt på vad som skulle hända er om det blev uppenbart att Koranen verkligen är från Allah, och ni ändå fortsätter att förneka och bekämpa den så häftigt som ni gör?

Idag tror ni inte, men snart kommer ni med egna ögon att se hur detta budskap har spridit sig över hela världen och hur ni själva har blivit överväldigade av det. Då kommer ni att förstå att det ni blev tillsagda var den rena sanningen.

Förutom dessa svar till motståndarna riktas också uppmärksamhet mot de svårigheter som de troende och Profeten själv stod inför i denna miljö av aktivt motstånd. Det var inte bara svårt att sprida budskapet — det var svårt att ens leva som muslim. Så snart det blev känt att någon hade antagit islam blev livet en plåga. Inför fiendens skrämmande makt kände de sig hjälplösa och maktlösa. I detta läge tröstades och uppmuntrades de: "Ni är inte hjälplösa. Den som tror på Allah som sin Herre och håller fast vid denna tro och livsväg med beslutsamhet, honom stiger Allahs änglar till hjälp och stöd vid varje steg — i detta liv och i det kommande."

De uppmuntrades också med orden: "Den bästa människan är den som gör gott, kallar andra till Allah och öppet och fast säger att han är muslim."

Den fråga som plågade Profeten vid denna tid var hur han skulle kunna fortsätta förmedla sitt budskap när hindren var så massiva från alla håll. Lösningen han fick var: "Även om hindren verkar oöverstigliga, kan vapnet av god moral och ädel karaktär krossa och smälta dem. Använd detta

vapen med tålmod, och när Satan försöker provocera dig att ta till andra metoder, sök skydd hos Allah.”

[KAPITEL 41](#)

[«40. Gafeer \[al-Mu'min\]](#)

[42. ash-Shura»](#)

- [Bönen gudomlig befallning](#)
- [Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen](#)
- ['Awrah för män och kvinnor inom och utanför bön](#)
- [Bönen mellan befallning och uphöjelse](#)
- [Regeln om att be i Haram-kläder](#)
- [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
- [Förstå Koranen](#)
- [Lycka eller elände i nästa liv](#)
- [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
- [Rasism: Finns det en lösning?](#)